

liha sika, ja se läbbi tubliks mehheks sawad. Pihhonif
moistis agga wähe Estikeelt, moistis waeralt neid
sanno wasto räkida, mis härja ostuise jures tarwis;
agga mis talle rägiti, sest sai jubba arro. Menda sai ta
kül arro, et Mats omma poega ta tenistusese pakkus,
sai ta arro, kui Mats küsis, mis isand ta palgats
subbab. Tal olli hea meel, sest tal olli poisji häddast
tarwis ja ütles ni kui olli õppind: „Minno luppab
sinno poega liha itka päiw süa, ja annab temmal
palle peäle kahikümme wiisi rubli ja nahka taggasi.
Sinnule luppab minno tänna andma paar napsu su
peäle.“

Pihhonif läts teise tubba, kauba kinnitusfeks napsi
toma. Agga Mats laddus kui tuul, — kes teab mis
pärrest? wist et isse tänna su-pihha ei tahtnud sada,
eht ei olnud tal melepärrest, et poca nahka taggasi
pakkuti.